

HACİEMİNOĞLU İLE GEÇEN YILLARDAN BİR DEMET

Bilge ERCİLASUN*

Onu ilk tanıdığım zaman üniversiteye yeni girdiğim yıllardı. Aslına bakılırsa buna tanımak da denmezdi. Onun adını ilk defa duyduğum tarihi bu...Liseyi bitirmiş, üniversiteye adım atmıştım. 1962 yılıydı. Fen Fakültesinin Matematik Bölümüne yazılmıştım. Türkoloji Bölümünde arkadaşlarım vardı. Umay (Türkeş), Gülgün (Necati), Merih (Has-Er), Gülcan, Tülin (Davudoğlu)... Gidip geliyor, onların sohbetlerine, eğlencelerine katılıyordum. Bu arada hocaları da yavaş yavaş tanıyordum: Muharrem Ergin, Faruk Timurtaş ve Necmettin Hacıeminoğlu...

Hacıeminoğlu Türkolojinin etkili ve renkli hocalarından biriydi. Etrafında çok büyük bir sevgi, saygı ve hayranlık halesi vardı. Her sözü, her davranışı bir olaydı. Öğrencilerle arkadaşça konuşur, espriler yapardı.

Hocalardan soyadıyla bahsedilirdi. Timurtaş, Caferoğlu gibi... Adları ile bahsetmek saygısızlık sayılırdı. Öğrenciler, kendi aralarında bile buna dikkat ederlerdi. Hocalardan isimle bahsedeni hatırlamıyorum. Hocaların derslerde anlattıkları, yaptıkları espriler sonradan tekrarlanır, komik olanlara gülünür, ama hitap etme ve bahsetme tarzı değişmez; isim asla kullanılmazdı. Yalnız Muharrem Ergin'den, "Ergin" değil "Muharrem Bey" diye söz edilirdi. Faruk Timurtaş her zaman "Timurtaş"tı. Çünkü bir de Faruk Akün vardı. Ondan da "Akün" diye söz edilirdi. Caferoğlu ise günlük konuşmada, literatürde daima "Caferoğlu" idi.

Necmettin Hacıeminoğlu'nun soyadı, bir nefeste söylenemeyecek kadar uzundu. Gerçi kendisi, her zaman her yerde, bilhassa telefonda, hemen açar açmaz "Hacıeminoğlu" diye bir çırpıda kendini tanıtmayı bilirdi.

Ne de güzel söylerdi: "Ben Hacıeminoğlu" (Çoğu zaman "ben" de demez, yalnız soyadını söylerdi)... İstanbul'dan Ankara'ya derse geldiği (veya geleceği) zamanlarda telefon ederdi. Telefona ekseriya ben çıkardım

---

* Prof. Dr., Hacettepe Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

Bilge ERCİLASUN

---

ve zaten onu sesinden tanırdım. Ama telefonu açanın anlamasını beklemeden hemen kendini soyadıyla tanıtır, ondan sonra konuşmaya devam ederdi.

Necmettin Hacıeminoğlu'nun bir nefeste söylediği soyadını, biz öğrenciler nedense beceremiyorduk. Aramızda hocamızdan adı ile bahsetmek de ayıp, çok ayıp idi. Bu yüzden adı ile soyadı birleştirilmiş, bir kısaltma bulunmuştu: "*Hacmettin*"... Bunu kim bulmuştu bilmiyorum... Ama herkes bu kısaltmayı benimsedi ve kullandı. Saygısızlık ve terbiyesizlik içermeyen, hattâ sevgiyi ve hayranlığı da ifade eden bir kısaltma idi bu... Herkes öyle düşünüyordu...

1962-1963 öğretim yılında Fen Fakültesinden Türkoloji koridorlarına gittim geldim. Oradaki renklilik ve canlılıktan, hoca talebe ilişkilerinden çok hoşlanıyor, gıpta ediyordum.

Ertesi yıl bölümümü değiştirdim. Artık ben de Türkoloji talebesiydim...

Ama Hacıeminoğlu bizim hocamız olmamıştı, olamamıştı. Çünkü önce askerlik, sonra da Fransa'ya gidiş, onu bizden uzaklaştırmıştı.

Arada sırada onu subay elbisesiyle görüyorduk. Eser miktarda derse giriyor, bizimle sohbet ediyor, bazı sorularımızı cevaplandırıyor.

Böylece o çok renkli, canlı ve esprili, öğrencilerin çok sevdiği Necmettin Hacıeminoğlu ile fakülte yıllarında çok az karşılaştık, çok az görüşmüş olduk...

Yıllar geçti. Fakülte bitmiş, çalışma hayatı başlamıştı. Bican üniversitede Türk dili alanını seçmişti. Aynı alanda olan Hacıeminoğlu'nun ise çok aktif bir yaşama biçimi vardı. O hem akademik, hem de güncel kitaplar kaleme alıyor, konferanslar veriyor, yazılar yazıyordu. Yazdığı dergilerin başında Töre dergisi geliyordu. Emine Işınsu tarafından çıkarılan Töre dergisinin daimî yazarları arasında Hacıeminoğlu da vardı.

Artık daha sık görüşmeye ve haberleşmeye başlamıştık. Bazen uzaktan, bazen de yakından, hep temastaydık. Bu görüşmelerde konular çok çeşitliydi: İlmî konular (Türk dilinin tarihî devirleri ve problemleri), güncel konular (Öztürkçe-yaşayan Türkçe meselesi), siyasî konular (yani MHP)...

Hacıeminoğlu İle Geçen Yıllardan Bir Demet

Zaten Tre ayda bir çıkıyor ve biz bir araya gelmesek de haberleşiyor ve konuşuyorduk.

Siyas hayatta çok hareketli bir ortam vardı. Bu ortam gittikçe daha korkunç, vahşi ve kanlı bir hl alıyordu. Her gün bir yakınımızı, bir tanıdığımızı (veya tanımadığımız, ama bildiğimiz birini) kaybediyorduk. Tabii ki bu ortamda (daha çok da cenazelerde) bir araya gelmemiz kaçınılmazdı. ..

Artık hocalık talebelik münasebeti, sıkı bir aile dostluğuna dönüşmüştü. 70'li yılların kan, kin, dehşet dolu o yoğun ortamı bizi çok yakınlştırmıştı...

Sonra ihtilal oldu. 12 Eylül 1980... Önceden yaşadığımız ölüm dolu günler, yerini hapisane ortamına bırakmıştı.

Bütün dostlarımız hapisteydi. Bazıları da sürgünde...Uzun yıllar bu böyle sürdü.

Necmettin Ağabey de bu hapislerden, sürgünlerden nasibini almaktaydı (Hocalığın dostluğa dönüştüğü bu zaman zarfında "*Hocam*" ifadesi kalkmış, yerine "*Necmettin Ağabey*" hitabı oturmuştu. Herkes bu dönüşümden memnundu. O bizim için her zaman hoca, ama aynı zamanda varlığını daima ihtiyaç duyulan bir aile büyüğü, bir ağabey idi).

İşte bu yıllarda Gazi niversitesi macerası başladı. YK kurulmuş, Atatürk'ün kurduğu Gazi Eğitim Enstitüsü, niversiteye dönüştürülmüş, adı Gazi niversitesi olarak değiştirilmşti. Burada yeni bir yapılanma başlamıştı. Yeni kurulan üniversitelere (başta kadrolar, lisans üstü eğitim için kontenjanlar olmak üzere) büyük imknlar ve fırsatlar veriliyordu. Diğer niversitelerdeki ğretim üyelerinin buraya geçerek bu kadroları değerlendirmeleri, ğretim yesi yetiştirmeleri teşvik ediliyordu.

Bican da bu imknları kullanmak istedi ve ek görevlendirmeye Gazi niversitesine geçti. Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümünde çalışmaya başladı.

Yeni bir program yapılış, master ve doktora programı düzenlenmişti. Gazi niversitesinin Rektörü şakir Akça, Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürü Naci Kınacıoğlu idi.

Sosyal Bilimlerin Türk dili hocalarından biri de Necmettin Ağabey olmuştu. Ders vermeyi kabul etmişti ve iki haftada bir İstanbul'dan

Bilge ERCİLASUN

Ankara'ya geliyor, iki gün (yani iki gündüz bir gece) kalıyordu. Gündüzleri Gazi Üniversitesinde dersler veriyor, geceleri de bizde toplanıyorduk.

Perşembe akşamları bizim eve geliyordu. Beraber yemek yiyorduk. Diğer misafirler her zaman aynı kalmıyor, değişiyordu. Melin Abla, Sadi ve Mübeccel Somuncuoğlu, Galip Erdem, Işınsu ve İskender Öksüz de fırsat buldukça geliyorlardı. Bir müddet sonra Konya'dan Ankara'ya nakleden Sevgi ve Mustafa Kafalı da ekibimize dahil olmuşlardı.

O ne büyük bir heyecandı... İki haftada bir o toplantıları nasıl hevesle beklerdik. .. Necmettin Ağabeyin bize geldiği akşamlar bir bayram sevinci yaşanır. O sohbetler çok zevkli, eğitici, öğretici, estetik, tenkit ve gözlem niteliği üstün, yaratıcı konuşmalar olurdu.

Necmettin Ağabey 15 günde bir gelir, ancak bir gece kalır ve ertesi gün mümkün olduğu kadar erken dönmek isterdi. Sebebi de şöyle açıklardı:

-Meral bekler!

Çünkü Meral Abla gelemez, onu İstanbul'da (daha sonra da Edirne'de) beklerdi.

Necmettin Ağabeyin hafızası çok kuvvetliydi. Safahat'ın neredeyse tamamını ezbere bilirdi. Benim de ezberim kuvvetlidir. Karşılıklı Safahat'ten parçalar okurduk.

Âkif'in şu mısraları dilinden hiç düşmezdi:

*Bırak çalışmayı, emret oturduğun yerden,
Yorulma, öyle ya, Mevlâ ecîr-i hâsın iken!
Yazıp sabahleyin evden çıkarken işlerini;
Birer birer oku tekmîl edince defterini;
Bütün o işleri Rabbim görür: Vazîfesidir...
Yükün hafifledi... Sen şimdi doğru kahveye gir!
Çocuk çocuk sürünürmüş sonunda aç kalarak...
Hudâ vekîl-i umûrun değil mi? Keyfine bak!*

Hacıeminoğlu İle Geçen Yıllardan Bir Demet

*Onun hazîne-i in'âmı kendi veznendir!
Havâle et ne kadar masrafın olursa... Verir!
Silâhı kullanan Allah, hudûdu bekleyen O;
Levâzımın bitivermiş, değil mi? Ekleyen O!
Çekip kumandası altında ordu ordu melek,
Senin hesabına küffârı hâksâr edecek!
Başın sıkıldı mı, kâfi senin o nazlı sesin:
"Yetiş!" de, kendisi gelsin, ya Hızır'ı göndersin!
Evinde hastalanan varsa, borcudur: Bakacak;
Şifâ hazînesi derhal oluk oluk akacak.
Demek ki: Her şeyin Allah... Yanaşman, ırgadın O;
Çoluk çocuk O'na âid: Lalan, bacın, dadın O;
Vekîl-i harcın O; kâhyan, müdür-i veznen O;
Alış seninse de, mes'ûl olan verişten O;
Denizde cenk olacakmış... Gemin O, kaptanın O;
Ya ordu lâzım imiş... Askerin, kumandanın O;
Köyün yasakçısı; şehrin de baş muhassılı O;
Tabîb-i âile, eczâcı... Hepsi hâsılı O.*

*Ya sen nesin? Mütevekkil! Yutulmaz artık bu!
Biraz da saygı gerektir... Ne saygısızlık bu!
Hudâyı kendine kul yaptı, kendi oldu Hudâ;
Utanmadan da tevekkül diyor bu cür'ete... Ha?*

Sonra da bu mısraları şöyle yorumlardı:

-Allah'la bu kadar yakın, bu kadar samimî, korkusuz, cesur, inançlı, inançlarından şüphe etmeyen, düşündüklerini açıkça söylemekten

Bilge ERCİLASUN

çekinmeyen, sorgulayan, yanlış her zaman ve her şartta söyleyen, söyleyebilen bir mizaç... Toplumun yanlışlarını da söylemekten çekinmeyen, yüzüne vuran, meydan okuyan, kafa tutan bir karakter...

Âkif'in âsi ruhlu olması, her şeye ve herkese hesap sorması, sorabilmesi (gerektiği zaman Allah'a bile), kimse ve hiçbir şey karşısında eğilmemesi, onun hoşuna giderdi. Âkif'te, kendi mizacının izlerini bulduğunu sanıyorum.

Bir gün Sevgi Kafalı'dan bahsediyorduk. Konu aklımda kalmadı. Mühim de değil... Bir olayda Sevgi'nin davranışlarını anlatıyordu. Olay üzerinde yorum yapıyorduk. Ben farklı bir davranıştan bahsettim. Acaba şöyle yapsaydı nasıl olurdu, dedim. Hemen cevap verdi.

-Zekâsı müsait değil, dedi. Gülüştük.

Sevgi'nin zeki olduğunu kastediyordu. Ama tabir, yerine oturmamıştı. Bu ifade, zekâsı düşük olanlar için kullanılırdı.

Necmettin Ağabey bunu fark etmişti. Dilimizde zekâ seviyesi düşük olanlar için bir ifade tarzı vardı ama yüksek ve işlek zekâlılar için yoktu. O da kendi bir şey uydurdu ve tabiri değiştirerek,

-Zekâsızlığı müsait değil, diye düzeltti.

Sevgi ile Melin Abla bir araya geldikleri zaman olaylardan, insanlardan hararetli ve heyecanlı bir şekilde konuşurlar, yorumlar yaparlar, değerlendirmelerde bulunurlardı. Onlar etraflarında olup bitenlere aşırı bir ilgi duyarlar, kayıtsız kalmazlar, yapılan yanlışlardan rahatsız olurlar, çoğu defa da insanları ve davranışları düzeltmeye çalışırlardı. Hâlbuki karşısındaki insan, çoğunlukla onları ya hiç anlamaz veya yanlış anlar, yersiz bir cevap verirdi. Böylece komik durumlar ortaya çıkardı.

Sevgi ile Melin Abla bunları ballandıra ballandıra yorumlayarak anlatırlar ve espriler yaparlardı.

Necmettin Ağabey ise dedikodu yapıyorsunuz, dedikodu yapmayın, bu dedikleriniz dedikoduya girer, diye onları susturmaya çalışır, fakat muvaffak olamazdı. Bu sefer de dedikodu mu değil mi, dedikodu nedir tartışması başlar, dedikodunun tarifi yapılmaya çalışılırdı.

Hacıeminoğlu İle Geçen Yıllardan Bir Demet

Şöyle bir diyalog devamlı tekrar ederdi:

-Dedikodu yapmayın...

-Biz dedikodu yapmıyoruz, olanı konuşuyoruz.

-Hayır, dedikodu yapıyorsunuz, bu konuştuğunuz dedikodudur.

-Hayır, bu konuştuğularımız dedikodu değil, hakikatlerdir.

Sonunda Melin Abla dayanamaz “*Evet dedikodu yapıyoruz, yapacağız, çünkü hayatın temeli dedikodudur, dedikodusuz yaşanmaz*”, der, mesele biterdi. Bu sefer de konuşulmakta olan konuya devam edilirdi.

Bir gece yemek yenmiş, sofra toplanmıştı. Mutfağı toparlıyordum. Ama kulağım, aklım ierdeydi; salonda konuşulanları net olarak duyamıyordum. Konuşulacak bir sürü Şey olurdu her zaman... 15 günde pek çok haber, olay, yorum birikirdi. Biz de heyecanla bir araya gelmeyi beklerdik. Bunları birbirimize aktarmaya, paylaşmaya can atardık. Birlikte yorumlamak ve değerlendirmek isterdik... Elim işte, aklım salonda, mutfaktaki işimi bitirmeye çalışıyorum. Bir taraftan da bazı sylenecikleri zihnimden geçiriyorum, acaba o mesele konuşuldu mu, diye merak ediyorum.

İşimi bitirdim, salona girdim ve aklımdakini sordum.

-Ondan, o meseleden mi bahsediyorsunuz ? dedim.

Necmettin Ağabey müstehzi bir tavırla:

-Daha ona gelmediler (başlamadılar), dedi.

Bu ifade, aramızda bir deyim, bir espri olarak kaldı. Ondan sonra herkes böyle bir durumda bu ifadeyi kullanır oldu. Tabii bu cevabın, yine dedikodu tartışmasını başlattığını da ilave etmem gerekir.

Bizim gece buluşmalarımız çok neşeli ve canlı geçerdi. İçinde her Şey vardı: Gündelik olaylar, siyaset, sanat, felsefe, din, dil, milliyetçilik, eğitim... Bütün konular ilgi alanımızdaydı. Konuşur konuşur, Türkiye'nin düzeltilmesi, ilerlemesi meselesine gelir, orada takılır kalırdık. Türkiye nasıl kurtulur, nasıl ilerler, nasıl refaha kavuşur? Bütün bunlar hakkında elbette bir cevabımız, bir çözümümüz vardı ama bir türlü uygulama fırsatını

Bilge ERCİLASUN

bulamıyorduk. Bir türlü işler yoluna girmiyordu. Hatta bazen daha da bozuluyordu.

Necmettin Ağabey memleketin derdini kendine dert edinmişti. Bir türlü sıkıntısı bitmek bilmiyordu. Üzülüyor, acı çekiyor, öfkeleniyordu. Gazete ve dergilerde yazılar yazıyor, Türkiye'nin her tarafına gidip sohbetler yapıyor, konferanslar veriyordu. Ama Türkiye iki ileri bir geri, bazen de geri geri gitmekten kurtulamıyordu işte... Fikret'in beyti, onun düşüncelerini çok güzel ifade ediyordu:

Sen zanneder misin ki benim hep elemlerim

Heyhat ben hep nevâib-i eyyâmı inlerim.

Sohbeti çok tatlıydı. İşlek bir zekâsı vardı. Bilgili ve esprili idi. Çok nazikti. Çok öfkeli olduğu zamanlarda bile nezaketini bozmadı. Beyefendi idi. Fakat çok açık sözlüydü. Sözüünü hiç esirgemez, hemen cevabını verirdi. Modern düşünceliydi. Modernizmi sonuna kadar hazmetmiş bir insandı. İdealistti. İnançlarından, düşüncelerinden asla taviz vermezdi. Hangi şartlarda olursa olsun gereken cevabı hemen verirdi. Sık sık eğitim sistemini tenkit eder, bir takım örnekler vererek bunların tabiata ve hakikate aykırı olduğunu belirtirdi. Verdiği örneklerden biri Yerli Malı ile ilgiliydi.

O yıllarda okullarda her yıl Yerli Malı Haftası düzenlenirdi. Özellikle ilk okullarda vecizelerle yerli malı kullanmak teşvik edilir, öğrencilerin bu konuda şuurulu olmasına çalışılırdı.

Yerli malı yurdun malı

Herkes onu kullanmalı

vecizesini söyler, defterimize yazar, duvarlara asardık.

Necmettin Ağabey ise başka bir vecize söylerdi:

Muzu hurmayı bırak

Hacıeminoğlu İle Geçen Yıllardan Bir Demet

Kendi üzümine bak

derdi. Sonra da bunu şöyle tenkit ederdi:

-Bize bunu öğrettiler, ezberlettiler... Ama muz, hurma yoktu ki... Ben muz, İstanbul'a, üniversiteye okumak üzere geldiğim zaman gördüm...

Bu örnek, eğitimin hayattan ne kadar uzak ve kopuk olduğunu gösteriyordu.

Necmettin Ağabey çocukları ve gençleri çok severdi. Gençleri karşısına alır, onlarla ciddî ciddî sohbet ederdi. Bu sebeple öğrencileri daima onu çok sevmişlerdir. Çocukları da çok severdi. Satuk ve Konuralp'la ilgilenir, karşısına alır ve konuşurdu. Onları ilgiyle dinlerdi.

Pervasızdı. Her alanda, her ortamda, her şartta fikrini söylemekten çekinmezdi. 12 Eylül ortamında da düşüncelerini söylemekten çekinmemiş, askerlerin yaptığı yanlışlıkları, eksiklik ve yetersizliklerini, yüzlerine haykırmaktan çekinmemiş, söylemekten ve yazmaktan usanmamıştı.

Necmettin Ağabey üstün nitelikli, sıradışı bir insandı. Bir entellektüeldi. Çok birikimliydi. Parlak ve işlek bir zekâ, ince bir espri kabiliyeti... Yorum, sezgi, gözlemcilik... Onun vasıfları böyle özetlenebilir.

Çok espriliydi. Espri yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Bunlardan biri de gözleriyle ilgiliydi: Necmettin Ağabeyin gözleri bozuk... Sağ göz, sol göz, uzak, yakın, hepsi ayrı numara... Derecesi kaç deyince hepsinin toplamını söylüyor ve "*Benim gözümün numarası 27.5*" diyor. Bir ara bu toplam 33.5 oldu.

Türk müziğini çok iyi bilir, makamlarıyla bilir, çalan şarkının hemen makamını söylerdi.

80'li yıllardan itibaren bir başka eğlencemiz daha oldu. Meral Abla Yalova'daki yazlık evlerinde kalmak için bizi davet ediyordu. Her yaz bizim için evi hazırlıyor, biz de bazen onlarla beraber, bazen de ayrı o evde kalıyorduk.

Bilge ERCİLASUN

Necmettin Ağabeyin en büyük zevki, evin balkonunda denize karşı sabahları çay içmek ve misafirlerine de içirmektir. Kahvaltı bittikten sonra fincanlarımızı değiştirir, bize ve kendine yeni çay getirirdi. Bunu reddetmek olmaz, olamazdı... Çünkü bunun adı, “temiz bardakla bir çay içmek” idi.

Yazları fırsat buldukça Yalova’ya gidiyoruz, birkaç günü beraber geçiriyoruz. Bazen arabamızla gidiyoruz. Arabayı Satuk kullanıyor. Araba olunca da beraber Çınarcık, Bursa gibi yakın yerlere de gidip geziyoruz.

O zamanlar bizim Renault marka bir arabamız var. Bazen kış mevsiminde, bazen de uzun yolda sık sık bozuluyor, arızalanıyor ve bizi yarı yolda bırakıyor...

İşte bu araba sıcak bir yaz günü Bursa’nın orta yerinde bozuldu. Motor tarafından dumanlar çıkmaya başladı. Motordan hiç anlamayan bizler büyük bir paniğe kapıldık.

Hava çok sıcak... Bir tamirhane bulduk. Karşımıza iki tamirci çıktı. Arabayı incelediler, sonra tuhaf tuhaf yüzümüze baktılar:

-Bu arabayı en son ne zaman kullandınız? Nereden nereye gittiniz?

diye birtakım sorular... Şaşırdık. Dün Ankara’dan geldiğimizi söyledik. Bu defa büsbütün telaş ettiler... “Aaa, yaa olamaz” gibi lâflar...

Arabanın kayışı kopmuş. O kadar yol nasıl gelmişiz... Bir taraftan kayışı değiştiriyorlar, diğer taraftan da bize yapılması gerekenleri anlatıyorlar. Çok tabii bir şekilde anlatıyorlar. Ekmek al, su getir, der gibi...

Bican ise onları çok ciddi, gayet ciddi bir tavırla dinliyor. Gözlüğü elinde... Onlara bakıyor, ama bir şey anlamadığı belli... Söylenenleri anlamaya çalışıyor, ama anlayamıyor... Motor vesaire teknik işlerden o derece uzak...Yüzünde bir endişe ve panik havası... Çince dinlemiş gibi dinliyor...

Biz de Meral Ablayla beraber biraz uzaktayız... O gün onu seyredip ne kadar gülmüştük...

Yine o yıllar... Bican, Basın-Yayın Yüksek Okuluna Müdür olmuş... İstemiyor, ama çevreden, üniversiteden gelen baskılara direnemiyor, görevine zorla da olsa devam ediyor... Bu işe sevinenler ve

Hacıeminoğlu İle Geçen Yıllardan Bir Demet

baskıyı yapanlar arasında Mustafa Kafalı ile Necmettin Ağabey de bulunuyor... Necmettin Ağabey o günlerde Şöyle dedi:

-Bican Őimdiye kadar siyasî protokoldaydı. Şimdi resm protokola da dahil oldu. Artık bir lacivert takım yaptırmanız lâzım...

Bican'ın ilk lacivert takım elbisesi işte böyle dikildi....

Necmettin Ağabey yemek yemezdi. Yemekleri tabağına alır, rakısını yudumlar, konuşmaya dalar giderdi. Hararetli konuşmalar, tartıŐmalar yapar, yemekler tabağında kalırdı. Yemek yemeyi unutturdu. Sonra da "Doydum", derdi. Sanki konuŐmakla yaŐar, konuŐmakla beslenir ve konuŐmakla doyardı.

90'lı yıllar gelmiŐti. Sovyetler yıkılmıŐ, bağımsız Türk devletleri kurulmuŐtu. Bu da yeni bir heyecandı bizim için...

Fakat daha Sovyetler yıkılmadan hep beraber bir Kazakistan seyahatimiz oldu. Moskova zerinden Kazakistan'a gittik. Almaata'da kaldık. Türk topraklarını, ata yurdunu ilk defa görüyorduk. Uçaktan inince Tanrı Dağları'nı seyrediyorduk. Sonra bizi Ala Tav'a götürüp koyun kesmiŐlerdi...

Uygur pazarını gezerken bizim Türkiye'den geldiğimizi konuŐmamızdan anlamıŐlar, bizimle beraber gelmiŐlerdi. Bunlar ne büyük olaylardı... Ne muhteŐem heyecanlardı...Biz de bu heyecanları sevdiklerimizle paylaŐacak kadar Őanslıydık...

Necmettin Ağabey, Türkiye için, Türklük için çırpındı durdu. Erken bir yaŐta bu dünyadan gçt gitti. Yaptıkları, hizmetleri kaldı geriye... Ailesi, dostları, yetiŐtirdiđi öğrenciler ve ürettiği eserler...

Ama geriye kalan bizim bilmediğimiz, henüz ulaŐamadıđımız birkaç Şey daha var... Bunlardan biri uzaydaki sesler olabilir. Çünkü uzayda seslerin hiçbir zaman yok olmadığını, kaldığını söylüyorlar. Kimbilir belki bir gün yeni nesiller uzayda kalan sesine de eriŐebilir...